

З НАСТУПАЮЧИМ НОВИМ РОКОМ!

ПРО ЧЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 51 (987)

Вівторок, 30 грудня 1986 року

Ціна 2 коп.

1986-й рік, що відходить, став пам'ятним надзвичайно важливими подіями, серед яких найголовніша — XXVII з'їзд КПРС. Саме цей партійний форум вніс у наше життя високі темпи прискорення соціально-економічного розвитку країни, націлив партію і радянський народ на нові істотні зрушення в усіх сферах політичного, культурного і народногосподарського життя.

А ще неабияке значення його полягає в тому, що збудив він народ до критичного осмислення набутого нами за багато років, повернув увагу до викриття істотних недоліків і прорахунків, що мали місце, створив можливість для сміливого і живого обміну думками з приводу наболілих питань сьогодення, рішуче повернув усіх нас до наполегливих пошуків і здійснення продуктивної та ефективної праці, закликав до наведення порядку на всіх ділянках комуністичного будівництва.

У соціалістичному змаганні за дострокове виконання завдань 1986 р. чимало наших підприємств показали кращі результати роботи. Серед них колективи Бродівського, Вінницького, Котопольського, Чернівецького УВП, Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», Львівського

НА ДОБРО, НА ЩАСТЯ!

НОТАТКИ ПУБЛІЦИСТА

швейного підприємства «Силует». Бажаємо їм нових успіхів. Але життя йде вперед, для заспокоєння немає підстав, навпаки, нас партія кличе до нових перетворень, які б піднесли життя радянських людей на новий, вищий рівень, зробили нашу країну багатшою і сильнішою. І радянські люди не шкодують своїх зусиль, щоб примножити трудову славу країни.

Припав нам до душі рік минулий і своїми важливими акціями, які здійснив Радянський Союз в боротьбі за мир в усьому світі. З сторінок календаря і світової історії не зітруться пам'ятні дні Рейк'явіку, під час яких було ще раз виявлено стійку і розумну позицію нашої країни щодо роззброєння. Разом з тим, ми аж ніяк не думаємо послаблювати свою обороноздатність і завжди готові дати рішучу відсіч усім, хто посягне на наше мирне життя. Але Радянський Союз нікому не загрожує, він постійно прагне миру. Наприкінці року наша країна знову запропонувала негайно почати великомасштабні переговори про пов-

ну заборону ядерних випробувань, але це поки що залишилось без уваги американської адміністрації. В крайньому разі нам нічого не залишиться, як припинити свій мораторій. І миролюбні сили нас зрозуміють, бо ми зробили все можливе для досягнення угоди.

Ми, радянські люди, з оптимізмом і впевненістю дивимось вперед. І знаємо, що новий рік принесе нам нові радощі і успіхи. Це буде особливий, ювілейний рік, рік сімдесятиріччя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Нам виповниться сімдесят років! Це не так вже й багато для історії, але скільки зроблено, яких успіхів здобуто в соціалістичному будівництві! На честь свята вже розгортається змагання трудових колективів за дострокове виконання планів другого року п'ятиріччя. Свято пройде вулицями міст і сіл нашої країни, і нам готуватись до нього, щоб воно було яскравим, радісним, захоплюючим. В новому році відчуємо ми і деякі зміни, що є наслідком перебудови. Наприклад, буде застосовано новий поряд-

ок у вдосконаленні системи заробітної плати у виробничій сфері. Готуються інші заходи по підвищенню матеріального добробуту радянських людей. Стануть до ладу нові житлові будинки, побутові заклади, культурно-містечкі установи.

Так, новий рік несе нам нові радощі і успіхи. Але ми усі добре розуміємо, що вони самі не прийдуть, їх треба завойовувати своїм чесним, самовідданим трудом, своїм сумлінним ставленням до виконання обов'язків перед державою, перед товаришами по роботі, перед колективом, своєю активною життєвою позицією. Бути в усьому гідними нашого героїчного часу, часу революційних перетворень соціалістичного суспільства.

Впевнено вступаємо ми у 1987 рік, рік ювілею Великої Жовтня. Бо ж силу надає нам рідна ленінська партія комуністів, вона окриляє радянських людей на нові трудові звернення. Коли ж настане та трепетна і хвилююча мить, і з календаря спаде останній аркуш, а куранти Кремлівської вежі сповістять про початок нової доби, згадаймо народну традицію і побажаємо один одному добра, щастя! Щоб у вас і у нас все було гаразд!

Григорій ВАРТАНОВ.

Робітникам, інженерно-технічним працівникам і службовцям підприємств, та об'єднань Українського товариства глухих

Центральному правлінню УТОГ

Дорогі товариші!

Колегія Міністерства соціального забезпечення УРСР сердечно поздоровляє колективи підприємств, і об'єднань — з достроковим виконанням Товариством виробничих завдань 1986 р. з обсягу реалізації, випуску товарної продукції і виробництва найважливіших видів виробів.

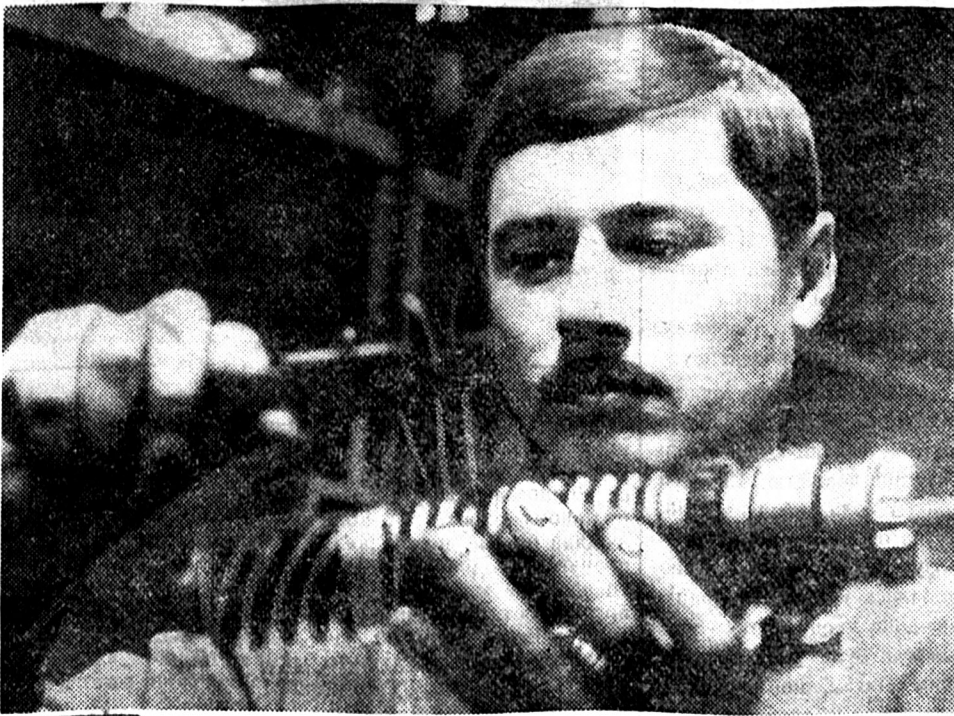
Досягнутий Товариством успіх — це результат організаторської і виховної роботи партійних, профспілкових, комсомольських і первинних організацій УТОГ по дальшому розгортанню в трудових колективах соціалістичного змагання за дострокове виконання рішень XXVII з'їзду КПРС і XXVII з'їзду Компартії України.

Разом з тим досягнуті успіхи — це свідчення того, що в Товаристві є реальні можливості для дальшого вдосконалення стилю і методів роботи, прискорення розвитку науково-технічного прогресу та інтенсифікації виробництва на підприємствах УТОГ і дальшого розширення на цій основі випуску товарів народного споживання, підвищення їх якості.

Щиро бажаємо всім дальших успіхів у роботі на благо рідної Вітчизни і щастя в особистому житті.

З наступаючим Новим роком, дорогі товариші!

Голова колегії, міністр соціального забезпечення Української РСР О. М. ЛУК'ЯНЕНКО.

На Вінницькому підшипниковому заводі по-ударному трудиться слюсарем-ремонтником Микола Римарчук.

Як висококласний спеціаліст своєї справи, він досконало оволодів багатьма секретами професійної майстерності. Серед колективу товаришів по цеху М. Римарчук користується авторитетом і повагою.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ПЛАН ВИКОНАНО

Достроково, 18 грудня, рапортував колектив трудівників Бродівського УВП про виконання річного завдання. Понад план випущено товарів народного споживання на 4,7 тисячі карбованців.

Деревообробники зобов'язалися завершити 1986 рік 25 грудня, а фактично виконали на тиждень раніше.

Першими зустріли новий рік, тобто почали працювати в рахунок 1987 року, трудівники заготівельної ділянки. Це Віталій Петрович Шнегон, Мар'ян Олександрович Павлюк, Володимир Андрійович Горкуша, Василь Павлович Строкун. Незабаром до них приєднались складальники Петро Васильович Шевчук, Павло Костянтинович Зелінський, Михайло Федорович Ковальчук, Валентин Федорович Шмельов.

Випуск понадпланової продукції триває.

В. ПЕЛИХ,
інженер-нормувальник
Бродівського УВП.
Львівська область.

Колектив трудівників Львівського швейного підприємства «Силует» повсякденно прагне, щоб чоловічі верхні сорочки відповідали смакам покупців.
На знімку: (зліва направо) швачки-мотористки, ударник комуністичної праці М. Гарздовська та І. Особа разом з майстром дільниці С. Зайчук обговорюють нову технологію притачування комірів до нового виробу.

Фото І. ЩЕРБАНИЮКА.

АКТИВНО, ЗАЦІКАВЛЕНО

Високих показників у соціалістичному змаганні за підсумками року добились нечуючі трудівники Закарпаття. Здебільшого — це орденосносці, ударники п'ятирічок, визнані лідери в своїх колективах.

Того дня вони зібрались на звіт-нараду, щоб підсумувати досягнуте, визначити рубежі наступного року, обговорити завдання, які нині стоять перед трудівниками промислового і сільськогосподарського виробництва. На цих питаннях зосередив увагу учасників зльоту голова обласного відділу УТОГ Ю. Ф. Скубеняч. Він відзначив, що нечуючі робітники і колгоспники активно включились у реалізацію висунутої XXVII з'їздом КПКРС величюї програми дальшого розвитку народного господарства, беруть енергійну участь у процесі перебудови, що набирає сили, розмаху і глибини.

Доповідач підкреслив, що всі ці відрядні зрушення стали можливими завдяки ударній праці кращих членів УТОГ області і назвав імена різальниці тканин Ужгородського УВП-2, кавалера двох орденів Трудової Слави Олени Дмитрівни Русин, майстра Ужгородського УВП-1, наставника молоді Людмили Іллівни Бумбак, трудівників сільського господарства Ю. Ю. Бодак, С. С. Сабова, працівників сфери побуту і громадського харчування І. М. Цибуленко, Ю. В. Гулевич, Е. В. Маніко.

Виступаючи в обговоренні доповіді, робітник Ужгородського УВП-1 Іван Михайлович Подольчак говорив про необхідність ширше розгорнути рух за економію і бережливість. Робітниця Ужгородського УВП-2 Лідія Дмитрівна Дребот звітувала про хід підготовки до гідної зустрічі 70-річчя Великого Жовтня. Інші виступаючі по-

рушили такі важливі проблеми, як поліпшення якості продукції, зміцнення дисципліни праці. Вони відверто говорили про недоліки, які заважають успішно працювати, пропонували шляхи їх усунення.

Після закінчення обговорення доповіді директори Ужгородських УВП-1 і УВП-2 Ф. Ю. Шутяк і Ю. М. Лужанський вручили передовикам грамоти і цінні подарунки.

Потім учасники зльоту-наради подивились концертну програму художньої самодіяльності і виставку стінної преси. Звітували три колективи аматорів сцени і представили свої стіннівки 10 первинних організацій УТОГ області. Кращі роботи самодіяльних колективів і кращі газети були відзначені грамотами і призами.

Л. ЛУЖАНСЬКИЙ,
секретар партійної організації Ужгородського УВП-2.

КОЛИ СПРАВА ДО ДУШІ

Якщо людина працює з душею, не одразу помічаєш. В такого трудівника на робочому місці чистота й порядок, зрозуміло, що й виробничі показники вищі, ніж в інших. Тому й не випадково, що в Дружківському комбінаті побутового обслуговування серед кращих завжди називають ім'я члена УТОГ Равіля Ібрагімовича Шабаєва, який понад чверть віку працює тут шевцем.

Схвалюючи всім серцем курс нашої партії на прискорення і перебудову, він трудиться під девізом: «Кожній робочій годині — найвищу продуктивність праці!» Своє прагнення домогтися високих показників Равіль Ібрагімович закріпив у підвищенні соціалістичних зобов'язаннях, взятих на двадцять п'ятирічку.

Коли спостерігаєш за роботою Р. І. Шабаєва, то вражає віртуозність, вправність, з якою він виконує будь-яку операцію з пошиття взуття, або його ремонту. Принесуть йому, скажімо, старі, зов-

сім зношені туфлі, які давно вже слід викинути, візьме майстер їх до рук і починає чаклувати. Саме так і можна

назвати не дійство, після якого взуття повертається друге життя, причому вигляду воно набуває елегантного, акуратного. Вручаючи власнику відремонтовані туфлі, член УТОГ, посміхаючись, додає: «Носіть на здоров'я».

— Це передовик не тільки за результатами праці, але й в ставленні до своїх громадських обов'язків, — відгукуються про шевця його товариші по роботі.

Тому й поважають Равіля Ібрагімовича, прислухаються до його думки. А ще він — член бюро Дружківської первинної організації УТОГ. І довіряє глухих трудівників району, а також товаришів по роботі він виправдовує добросовісною працею, активною життєвою позицією, свідомим ставленням до виконання громадських доручень. У кожну справу, за яку він береться, вкладає Р. І. Шабаєв часточку своєї душі.

К. ВАСИЛЕНКО,
Донецька область.

КУЛЬТЗАКЛАД — ЦЕНТР ІДЕОЛОГІЧНОЇ РОБОТИ І ФОРМОЮ, І ЗМІСТОМ

Нинішній рік був насичений змістовою роботою, яку проводили серед нечуючих працівники Хустського будинку культури УТОГ.

Проведені масові заходи, зокрема вечори-зустрічі, вечори запитань та відповідей сприяють не тільки поглибленню знань з різних галузей науки, але й дають вечірні відповіді на шоденні події, які відбуваються у нашій країні і за рубежом.

Протягом року у культзакладі проведено чимало цікавих зустрічей. Одна з них зі старшим слідчим відділу внутрішніх справ м. Хуста М. А. Сербайло. Він розповів членам УТОГ про заходи нашої партії і уряду щодо зміцнення соціалістичної законності і правопорядку, посилення боротьби проти злочинності, нетрудових доходів, пияцтва, алкоголізму і наркоманії, навіши конкретні приклади з життя.

Варто підкреслити, що проведені заходи дали позитивні результати. У нинішньому році жоден член Товариства не допустив порушень громадського порядку.

І це закономірно. Адже у Будинку культури дбають передусім про те, щоб члени УТОГ зростали духовно, виховувалися на револю-

ційних, бойових і трудових традиціях нашого народу, прилучалися до активних дій по реалізації прискорення соціально-економічного розвитку нашої країни.

Виконання цих завдань сприяють зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни і праці, з цікавими людьми. Так, нечуючі трудівники зустрілись з захисником Сталінграда Г. П. Жуком, фронтовиком К. М. Тишиним, котрий пройшов нелегкими шляхами випробувань з перших днів війни і до її закінчення, був учасником Параду Перемоги. З великою увагою слухали нечуючі трудівники і розповідь О. І. Рушачака — одного з перших комуністів і організаторів колгоспів — на Хустщині, керівника місцевого партизанського загону.

Схвальні відгуки у відвідувачів Будинку культури одержали також зустрічі з діярями районної поліклініки Б. М. Грицько, М. М. Барна. Нечуючі довідалися не тільки про те, які заходи проводяться з населенням по охороні здоров'я, але й яка профілактична робота здійснюється оздоровчими закладами на місцях, про участь у ній трудівників.

У тісному зв'язку зі спеціальною-інтернатом для слабобачущих дітей працює Будинку культури. Нерідко до

нас приходять вчителі. Разом з ними, а також з лекторами первинної організації товариства «Знання», яку очолює М. В. Мелай, ми проводимо цікаві вечори запитань і відповідей на міжнародні, атеїстичні, морально-етичні теми.

Однією з цікавих форм роботи, яка практикується у Будинку культури, є проведення заочних вечорів-зустрічей з відомими кіноакторами, артистами, композиторами. Багато вражень у відвідувачів культзакладу залишилися від вечорів, присвячених пам'яті Віктора Харія, Діна Ріда, зустрічей з Софією Ротару і Раймондом Паулсом. Ці масові заходи доповнюються документальними кінострічками, плакатами, вирізками з газет, теле- й радіопередачами.

На кожній такій зустрічі виникає чимало запитань. І на них нечуючі знаходять відповіді. Тому члени УТОГ постійно беруть у них активну участь.

Наступного року ми ще ширше будемо пропагувати таку форму роботи. Вона легкодоступна, допомагає виховувати членів УТОГ у дусі патріотизму, політичної зрілості.

І. ВЕЗИР,
директор Хустського будинку культури.
Закарпатська область.

Краща за професією

З почуттям виконаного обов'язку зустрічає Нова рік закрійниця ательє № 6, член УТОГ з м. Костянтинівки Світлана Василівна Шутенко. Настрий у трудівниці піднесений рік, що минає, ознаменувала вагомими здобутками у праці.

Коли понад двадцять років тому вчорашня школярка переступила поріг ательє, насамперед запам'ятались слова котрогось з ветеранів: «План, доно, передусім...» І цей наказ став правилом для дівчини, яка рік-у-рік додавала в професійній майстерності, опановуючи всіма операціями з пошиття верхнього одягу.

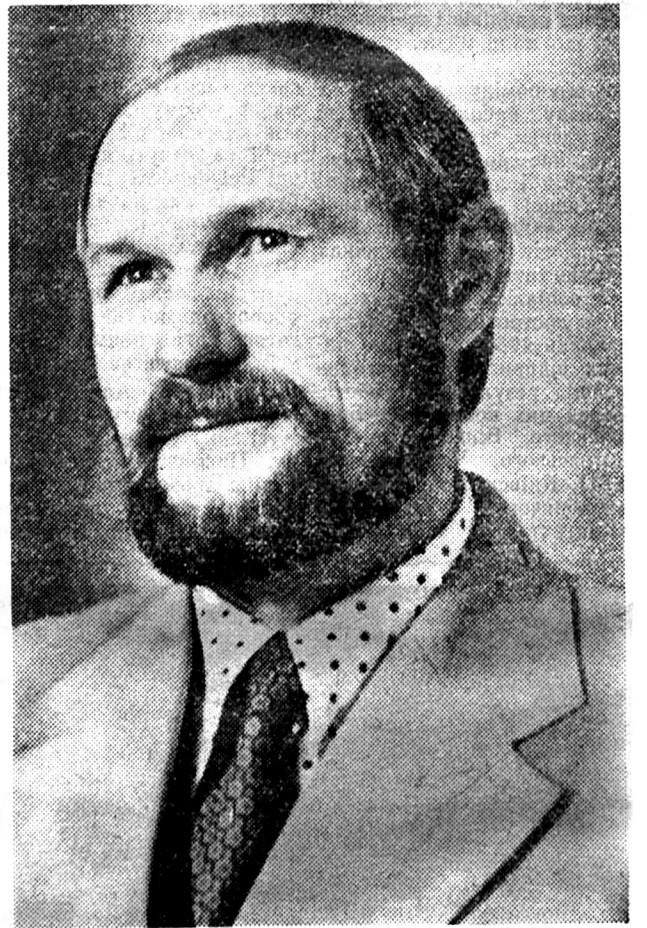
А тепер вже про неї говорять: майстер своєї справи. І це справді так, бо Світлана Василівна досягла значних кількісних і якісних показників, завоювала повагу і шану колективу.

— Замовлень вистачає, — ділиться думками передовик, — так що день завантажений повністю. Але встигаю. А коли побачу посмішку на обличчі замовника, то розумію, що робота моя сподобалась і хочеться працювати ще краще, щоб люди завжди були задоволені нашим одягом, щоб згадували нас добрими словами.

Не раз С. В. Шутенко успішно брала участь у районних конкурсах професійної майстерності за звання «Кращий за професією». Багато енергії і часу віддає вона громадській роботі. Виховує двох синів. Словом, живе повнокровним життям.

В. КРУГЛЯК,
Донецька область.

ЩОБ ДАРУВАТИ РАДІСТЬ

Хочу розповісти вам про нашого Костянтина Володимировича Підтикана. Він з 1973 року працює слюсарем на Чорноморському суднобудівному заводі. А коли людина більше десяти років працює на одному заводі, то вона не може не жити його турботами. Отак і Костянтин Володимирович живе справами суднобудівного, не шукає кращої, зручнішої роботи, а повністю віддається улюбленій справі. За це неодноразово нагороджували ударника комуністичної праці і переможця соціалістичного змагання почесними грамотами, а портрет К. В. Підтикана занесено на заводську Дошку Пошани.

До всіх заслуг Костянтина Володимировича у праці додаються ще й успіхи у художній самодіяльності. Він ветеран драматичного гуртка, котрий діє при Ми-

колаївському обласному будинку культури. Ось уже більше 15 років К. В. Підтикан щовечора приходиться на репетиції. До цієї справи ставився дуже серйозно, прагне вправитися з будь-якою роллю, подолати ще одну сходику. На сцені він уже був і солдатом, і начальником ЖЕКу, і директором комбінату... Скільки тих ролей зіграно, вже і не перелічити.

— Люблю свою роботу, але ще більше люблю сцену. Репетиції змінають фізичну втому, приносять моральне задоволення. Люблю грати для людей, у кожну роль вкладаю душу, щоб принести їм радість, подарувати насолоду, — говорить Костянтин Володимирович.

О. КЛІМАСЕНКО,
керівник фотогуртка Миколаївського обласного будинку культури.

В ЄДИНОМУ СТРОЮ

У зв'язку з десятичним ювілейним з'їздом Співки глухих Болгарії, що відбувся наприкінці листопада цього року в м. Софії, пропонуємо увазі читачів коротку інформацію про діяльність спорідненої організації братньої країни.

Співка глухих Болгарії — добровільна громадська організація, мета якої об'єднати всіх нечуючих громадян, щоб сприяти їх ідейно-політичному зростанню, повноцінній медичній і соціальній реабілітації, створити оптимальні умови для їх залучення до соціалістичного будівництва.

У 1934 році за ініціативою групи громадських активістів, які добре знали проблеми глухих, у Болгарії було створено товариство сприяння глухонімим. Це стало початком організованого руху на захист прав громадян зі зниженим слухом.

Соціалістична революція в Болгарії створила реальні умови для організації і підтримки людей зі зниженим слухом. Товариство глухонімих перетворюється в Співку глухих Болгарії. Основною її метою стала повна інтеграція глухих.

У даний час на обліку в СГБ перебуває 8 тисяч 320 громадян. Організаційно-масову діяльність Співка проводить через 13 районних відділень, що мають 139 первинних організацій, розташованих у різних містах країни.

Одним з основних завдань СГБ є виявлення і залучення в ряди Співки всіх осіб зі зниженим слухом у країні. Співка має 13 соціально-виробничих підприємств під загальною назвою «Тих труд» (тиха праця), де зайнято понад 2700 чоловік. П'ятирічний план з випуску товарної промислової продукції підприємства виконали на 194 проценти, одержавши над-

планового прибутку 6 млн. левів.

Соціальна політика СГБ розвивається у відповідності з планами країни в цьому напрямку. Підприємства «Тих труд» мають робітничі гуртожитки і квартири для сімейних. Глухі громадяни працюють за 40-годинним робочим тижнем, користуються щорічною додатковою чотирьохденною оплачуваною відпусткою, їх звільнено від малосімейного податку, надано пільги при влаштуванні дітей у ясла та дитячі садки.

Значних успіхів досягнуто в організації громадського харчування на підприємствах системи СГБ. В ідальних харчується приблизно 85 процентів робітників і службовців, які сплачують лише 50 процентів вартості обідів. Поліпшилась культура обслуговування, розширилась асортимент страв. На ряді підприємств СГБ в Софії, Пловдиві, Варні, Хасково та інших організовано і дієтичне харчування.

Велику увагу приділяє Співка глухих Болгарії і повноцінному відпочинку людей. Вона має в своєму розпорядженні 2 будинки відпочинку біля моря, 2 — в горах і 1 на бальнеологічному курорті.

Одним з основних завдань СГБ є раннє виявлення глухоти і сприяння реабілітації слуху і мови в дітей наймолодшого віку. З цією метою створено відповідні кабінети для дітей до трирічного віку і дорослих громадян у містах Плевені, Хасково, Горній-Ореховині, Старій-Загорі, Варні і Софії, а також цент-

ри реабілітації в Софії та Пловдиві. Кабінети обладнані найсучаснішою електроакустичною апаратурою.

Чимало приділяється уваги питанням освіти глухих. СГБ сприяє і надає матеріальну допомогу школам для глухих дітей. При середньому політехнічному училищі в Софії є й вечірня школа. Професійну підготовку глухі юнаки і дівчата здобувають на учбово-виробничому підприємстві «Труд» в Горній-Ореховині. Молоді люди зі зниженим слухом можуть працювати як на підприємствах «Тих труд», так і державного сектора. Чимало громадян з вадами слуху продовжують навчання в середніх спеціальних школах і вищих навчальних закладах. Чимало членів СГБ працюють інженерами, біологами, зуботехніками, конструкторами, художниками і т. д. Серед них є спеціалісти, яким присвоєно наукові звання і ступені.

СГБ проводить спортивні змагання, турпоходи. У період між IX і X з'їздами проведено два національних туристських збори, в яких взяло участь понад 4 тисячі чоловік.

Розвивається у нас художня самодіяльність, що охоплює найрізноманітніші жанри сценічного мистецтва — хореографію, пантоміму, театр без слів, трупі міміки і жести, художнього слова з мімікою і жестом, гуртки політичної пісні, естрадної пісні та буффонади, клуби кіно-і фотолюбителей. Живописом, графікою, різьбою по дереву, прикладним мистецтвом займаються 12 про-

фесійних і 14 самодіяльних художників.

За період після 1981 року з друку вийшло 130 номерів спільничанського друкованого органу газети «Тишина». Утвердилася і стала популярною газета для найменших читачів зі зниженим слухом «Звездочка». За активну громадсько-пропагандистську і політичну діяльність у 1982 році газета «Тишина» була удостоєна високої державної відзнаки імені Кирила і Мефодія II ступеня.

З початку 1982 року Болгарське телебачення передає один раз на тиждень по другій програмі спеціальну передачу для громадян зі зниженим слухом. Її тривалість 15 хвилин, а з 1987 року — буде 20 хвилин.

Співка глухих Болгарії веде активну міжнародну діяльність, як член Всесвітньої федерації глухих, Міжнародного комітету в справах спорту серед глухих, Міжнародного тихоого шахового комітету. Троє болгар удостоєні нагороди ВФГ в галузі міжнародної солідарності і за внесок у розвиток глухих у міжнародному масштабі — «Золотого ордена». Співка була організатором багатьох міжнародних заходів, найбільшим з яких став VIII Конгрес ВФГ. СГБ підтримує контакти з більш, ніж 65 національними організаціями нечуючих у всьому світі, співробітничав з ООН, ЮНЕСКО, МОП, ВООЗ...

За цілеспрямовану діяльність при розв'язанні проблем глухих СГБ удостоєна високих урядових відзнак і орденів Червоного Трудового Прапора і «IX. 1944 р.» — I ступеня.

Васил ПАНЄВ,
голова Центрального
правління Співки
глухих Болгарії.
м. Софія.

Після напруженої, продуктивної роботи швачка-мотористка Львівського швейного підприємства «Силует» Марія Шутяк свою вільну годину присвячує декоративній художній вишивці.

Свої вишиванки народна майстриня часто експонує на виставках. Відвідувачі завжди милуються різноколірною веселою шовковими різнобарвними візерунками.

Гарні візерунки і на ошатній жіночій сукні, на серветці або на інших витворах її вправних, працюючих рук.

Фото І. ЩЕРБАНОКА.

ХВАЛА РОБОТЯЩИМ РУКАМ

Люди в той вечір було в Мілівському сільському клубі, що у Вижицькому районі Чернівецької області. Жителі села зібралися з нагоди вшанування передовика виробництва сільського господарства місцевого колгоспу «Радиська Буковина» Василя Анастасійовича Вовка.

Вечір-портрет передовика розпочинається гостинним запрошенням до зали. Дівчата в українському вбранні квітами зустрічають сім'ю В. А. Вовка. Звучить пісня М. Мозгового «Мій край». На сцені — ведучі вечора читають слова:

Сьогодні славимо людину праці,
Красу її нестворених справ.
Бо в кожній колосі,
зернині,
Ії труда гарячий сплав.

Василь Анастасійович Вовка запрошують на сцену і вручають йому теплий, пахучий коровай.
— Прийміть цей хліб, як символ достатку, миру і щастя на землі, — говорить ведуча, — хай добрими справами, множитеся ваша трудова біографія, яка і так є для нас прикладом як треба жити і працювати.

...Нелегким був життєвий шлях у Василя Анастасійовича. Народився він у 1928 році в бідній селянській сім'ї. Народився нечуючим. Важким і нестерпним було тоді життя бідняків. Скільки принижень, скільки знущань доводилось терпіти його матері від поміщика, щоб заробити на кусень хліба для сім'ї. А доля нечуючого була на той час набагато нестерпнішою.

Отак і ріс, босоножим, завжди паніголодним, зате вольовим, зацікавленим до всього. Ледь виповнилось Василю 8 років, як він загорівся бажанням їхати в місто, де глухих дітей навчали освіти.

Батьки були проти, але хлопчина наподіг на своєму — і ось він у Чернівцях. Оволодіває мімікою, одержує освіту. За досить ко-

роткий проміжок часу Василь вивчає крім міміко-жестуляційної мови ще й румунську. Проїшли роки...

Чимало допоміг колгоспниці голова первинної організації УТОГ Василь Петрович Славич. Своїми сподами він поділився на вечері, подарував Василю Анастасійовичу букет живих квітів, побажав щастя, довголіття, міцного здоров'я.

Учасники художньої самодіяльності Чернівецького обласного будинку культури глухих Ганна Григорчук виконала для В. А. Вовка пісню «Жизнь».

На сцені — голова місцевого колгоспу Олександр Миколайович Буселовський. Він розповів про внесок Василя Анастасійовича у виконання п'ятирічних завдань, відзначив, що працюючи будівельником, трудяник завжди відзначався чесністю, працьовитістю, товарищескістю. На закінчення він вручив від імені правління Василю Анастасійовичу цінний подарунок — велосипед, побажав щасливих і радісних днів у житті.

Представник обласного відділу УТОГ Федір Ченурний вручив В. А. Вовку безплатну путівку в будинок відпочинку.

Піонери школи привітали ветерана колгоспного виробництва змістовними віршами, а самодіяльний артист з Чернівців Юрій Давнько виконав пісню.

Вечір на цьому не закінчився. Ще довго світилися вікна сільського клубу, звідки долинали спів, музика, сміх.

Чернівецькі аматори сцени порадували людей піснями, іскрометними танцями, сценками з спектаклів, які майстерно виконували учасники самодіяльного народного театру під керівництвом режисера М. Котляревського, танцювального, вокально-інструментального ансамблю.

С. ДАНИЛЮК,
художній керівник
Чернівецького обласного
будинку культури.

ВИХОВУЄМО ГРОМАДЯНИНА

У Львівській школі-інтернаті № 101 для глухих дітей нещодавно створено гурток «Людина і закон». З нетерпінням чекають вихованці кожного його засідання. Школа підтримує тісний зв'язок з інспекцією у справах неповнолітніх. Капітан міліції Л. В. Шугаєв, який очолює інспекцію, частий гість у школі. За останній час він провів такі бесіди: «Основні права і обов'язки радянської людини», «Соціалістична законність — основна норма життя радянського суспільства», «Порушення і юридична відповідальність» та інші.

У школу до дітей часто приходять і начальник прийомника-розподільника для неповнолітніх майор міліції А. Е. Михайлова. Вона на прикладах пояснює, до чого призводить бездоглядність. Такі бесіди завжди проходять дуже цікаво, підлітки задають багато запитань.

З школярами проводяться заняття і з правил дорожнього руху. Їх веде інспектор ДАІ капітан міліції Ж. А. Конторських.

Кожне заняття гуртка закріплюється практично. Учні чітко відповідають на запитання, поставлені працівниками правоохоронних органів.

Ми, вихователі і вчителі, прагнемо, щоб наші учні добре знали права і обов'язки громадянина СРСР, щоб вмěli застосовувати їх в інтересах будівництва комунізму, ясно розуміли, що користування правами має нерозривний зв'язок з сумлінним виконанням своїх громадянських обов'язків.

С. БУТЕНКО,
м. Львів.

ВЕЧІР ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОЇ ДРУЖБИ

Бурхливими оплесками нечуючі трудівники зустріли студентів п'ятого курсу Ворошиловградського машинобудівного інституту — представників з острова Свободи — Куби.

Так розпочався вечір інтернаціональної дружби, організований у Ворошиловградському будинку культури. Викладач групи кубинських студентів В. Ф. Звягіна озайомила присутніх з культурою і побутом острова Свободи, а вони розповіли нечуючим про перемогу кубинської революції на чолі з Фіделем Кастро, про допомогу радянсь-

ких людей у будівництві промислових підприємств, показали знаряддя праці, якими збирають цукрову тростину і т. ін.

Багато цікавого повідали присутнім того вечора студенти Арнель Зунта, Алексіє Мігель та Серхіо Рокас про свою батьківщину, відповіли на запитання присутніх. Цікаво було дізнатися, наприклад, про те, що телебачення Куби для нечуючих людей транслює повинні жестовою мовою.

На згадку про незабутню зустріч студенти залишили трудівникам Ворошиловградщини фотомонтаж про

Республіку Кубу зі своїми автографами.

На закінчення вечора інтернаціональної дружби учасники художньої самодіяльності Ворошиловградського будинку культури показали присутнім цікавий концерт.

На знімку: кубинські студенти за випуском фотомонтажа про свою країну для Будинку культури.

К. П'ЯТИГОРСЬКА,
ст. бібліотекар
Ворошиловградського
будинку культури.

СВЯТО КОЛЕКТИВУ

У Пущі-Водиці під Києвом, де розташований «Сосновий бір», гарно у будь-яку пору року. І влітку, і взимку тут завжди можна обрати собі відпочинок до смаку. І їдуть сюди люди не тільки з областей нашої республіки, але й з Російської Федерації, Азербайджану, Вірменії, Литви...

За час функціонування «Соснового бору» тут нараховано понад 85 тисяч чоловік, з яких 77 тисяч членів нашого Товариства. Рік за роком зростає матеріальна база оздоровчого закладу, поліпшувалося обслуговування відпочиваючих. За два десятиріччя, наприклад, чотири рази збіль-

шували кошти на харчування.

За останні роки значно розширилися форми обслуговування відпочиваючих. Крім стоматологічного та маніпуляційного кабінетів у «Сосновому борі» почав діяти слухомовний, що покликаний сприяти глухим у розвитку мови. Тут можна перевірити залішки слуху, а при потребі, його працівники дадуть направлення хворому для стаціонарного обстеження у Науково-дослідному інституті отоларингології.

З першого дня роботи «Соснового бору» тут наполегливо трудяться: робітниця К. Ю. Приймаченко, водій М. Є. Міщенко, завідувач клубом Н. Ф. Гребенюк,

сестра-господарка Г. І. Юшук. Понад 15 років працюють тут, забезпечуючи людям затишний і приємний відпочинок, шеф-кухар К. В. Барановська, робітниця кухні В. О. Діхтяр, зав. господарством Д. Д. Беспалько, перекладач-дактилолог Н. К. Козаченко та інші.

Цю коротеньку історію оздоровчого закладу та його кращих працівників згадав у своєму виступі директор «Соснового бору» В. П. Овчаренко на «голубому вогнику» для колективу. З нагоди 20-річчя будинку відпочинку його працівників привітали: заст. директора КДВО «Контакт» з виховної роботи І. Т. Криволапов, голова Київського об'єднання УТОГ М. М. Левницький та інші.

В. ПАВЛЕНКО.

ОРГАНІЗАТОР І ПЕДАГОГ

Анатолія Федоровича Симоненка знають не тільки в Харкові, але й далеко за його межами. Він неодноразовий призер Всесвітніх ігор глухих та першостей СРСР серед нечуючих, головний тренер збірної Товариства з легкої атлетики та тренер збірної команди глухих СРСР з цього виду спорту.

...Після закінчення факультету фізичного виховання педагогічного інституту імені Г. С. Сковороди він 12 років працював інструктором фізкультури в обласній раді ДСТ «Спартак», потім в обласному Будинку культури, а в останні роки — інструктором - методистом виробничої гімнастики й оздоровчої роботи Харківського УВП-2.

За 25 років праці на спортивній ниві А. Ф. Симоненко підготував двох майстрів спорту, близько 20 кандидатів у майстри спорту СРСР з різних видів спорту, десятки першорядників, чемпіонів серед глухих України і СРСР.

Завдяки ініціативі А. Ф. Симоненка при Будинку культури споруджено чудовий спортзал, а в Коробовому уторі понад 20 років діє літня оздоровчо-спортив-

на база. Тут цікаво проходять спартакіади робітників і службовців двох підприємств Товариства на основі комплексу ГПО. У літній час на водній базі «Динамо» в серед нечуючих, головний тренер збірної Товариства з легкої атлетики та тренер збірної команди глухих СРСР з цього виду спорту.

Після закінчення факультету фізичного виховання педагогічного інституту імені Г. С. Сковороди він 12 років працював інструктором фізкультури в обласній раді ДСТ «Спартак», потім в обласному Будинку культури, а в останні роки — інструктором - методистом виробничої гімнастики й оздоровчої роботи Харківського УВП-2.

За 25 років праці на спортивній ниві А. Ф. Симоненко підготував двох майстрів спорту, близько 20 кандидатів у майстри спорту СРСР з різних видів спорту, десятки першорядників, чемпіонів серед глухих України і СРСР.

Завдяки ініціативі А. Ф. Симоненка при Будинку культури споруджено чудовий спортзал, а в Коробовому уторі понад 20 років діє літня оздоровчо-спортив-

ласному будинку культури, на якому громадськість організації УТОГ відзначила 25-річчя трудової діяльності і 50-річчя з дня народження А. Ф. Симоненка.

Багато добрих слів було сказано того вечора на адресу Анатолія Федоровича. Він не тільки ініціативний і наполегливий організатор, сумлінний виконавець, але й чуйний син. При всій зайнятості він знаходить час, щоб приділити увагу своєму батькові — учаснику Великої Вітчизняної війни, людині надзвичайної долі і величезної мужності. Та й сам А. Ф. Симоненко хороший сім'янин, який добре зумів виховати своїх дітей. Його дочка працює вчителькою в школі, а син — машиністом метрополітену.

Вечір вшанування збігся ще з двома приємними подіями. Анатолію Федоровичу було вручено медаль «Ветеран праці» і... ключі від нової чотирикімнатної квартири.

На знімку: заступник директора Харківського УВП-2 з виховної роботи А. П. Парц вітає А. Ф. Симоненка з трудовим чвертьстоліттям.

Текст і фото
І. МІНДЕЛЯ.

З ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

НА ЕЛКЕ

С ветвей таинственно мерцают,
Как отдаленные миры
Переливаются, сверкают
На елке звезды и шары.
А в темном небе,
Светлолицая,
Играя спектром бытия,
Как шарик елочный,
Кружится
Планета хрупкая моя.
На ней два полюса сияют
И плещет синяя вода,
На ней Памир и Гималаи,
На ней и радость, и беда.
Шумит у елки бал
Веселый
И пахнет свежестью
Лесной.

Эй, осторожнее,
танцоры,—
Не сбейте шарик золотой!

ИНЕЙ
В этот день, по весеннему
синий,
Все казалось волшебным
вокруг,
На деревьях цвел
сказочный иней
И из юности встретился
друг.
Постояли мы оба
в сторонке —
Так и так, не выдalisь
века...
Знаю: иней иголкой
тонкой
И его потревожил слегка.

СНЕЖНАЯ БАБА

Родила Афродиту,
все знают,
Белоснежная пена волны.
Белый снег — словно пена
морская,
И белей не найдешь
белизны.
Занесло на дорогах ухабы,
И как в детстве, нас
радует вновь.
Черноглазая снежная
баба —
Афродита пушистых
снегов.
Ирина ДУЦЕНКО.

ПЛАНЕТА ІМЕНІ «ПОЕТА КОСМОСУ»

З Міжнародного планетарного центра надійшло повідомлення про присвоєння одній із 23 малих планет, відкритих в останні роки радянськими астрономами, імені київського поета Леоніда Вишеславського.

За встановленою традицією малі планети називають жіночими іменами. Тому астероїду, внесеному в зірковий каталог під номером 2953, дано найменування «Вишеславія».

Чому ж саме Вишеславський удостоєний такої високої честі?

У 1962 році в московському видавництві «Советский писатель» вийшла його книга «Звездные сонеты» з передмовою першого космонавта світу Юрія Гагаріна, котрий високо оцінив твори, що увійшли до збірки. «Мені дуже сподобались ці вірші. Вони кращі за ті, що я за останній час читав про космічні польоти», — писав Гагарін і на закінченні відзначив: «Леонід Вишеславський малою кількістю слів сказав багато. В його

сонетах все на місці, надійно і прекрасно, і немає нічого зайвого, все як на космічному кораблі».

Книга «Звездные сонеты» стала справді новаторською, етапною в розвитку російської радянської поезії. В ній показано героїку 50-х років, початку 60-х років, відтворені думки, стремління, настрої радянських людей, котрі відкрили людству нову еру, «каторою космической зовут». І, безумовно, вона привертнула до себе увагу всіх. Її позитивно оцінили письменники Л. Дмитерко, С. Крижанівський, Л. Мартинюк, А. Решетов, М. Рильський, М. Стельмах, Н. Ушаков і багато інших. Вона викликала великий інтерес у космонавтів Г. Титова, В. Терешкової, А. Николаєва, П. Поповича... Рядком Вишеславського «Вселенная — открытый океан!» В. Терешкова назвала свою книгу. «В звездном океане» — така назва записок А. Николаєва і П. Поповича, взята із рядка поета: «в необозримом звездном океане».

На «звездную» книгу «поета космосу», як назвав її ав-

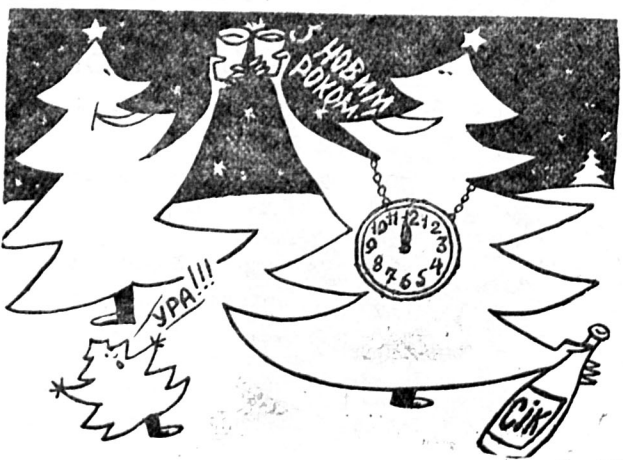
тора М. Рильський, звернув увагу й відомий астроном Микола Черних. Він захопився зірковим сонетарієм і став одним з прихильників Вишеславського. Тому малу планету, яку Черних відкрив 24 вересня 1979 року, він не роздумуючи назвав ім'ям улюбленого письменника. Тепер назву астероїда затверджено...

Варто вказати, що «Звездные сонеты» Вишеславський щорічно поповнює новими віршами: Книга збільшується. Зростає й кількість її прихильників. Серед них, наприклад, космонавти Г. Береговий і П. Климук, котрі 22 лютого 1980 року писали: «Ми, космонавти, добре знаємо поезію Леоніда Вишеславського. Любимо її і з задоволенням читаємо».

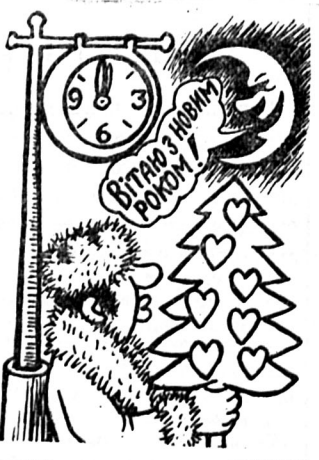
За книгу віршів «Близкая звезда» (1983), в якій поет оспівує мир і дружбу, роздумує про долю планети, про сприйняття сучасності, Вишеславський в 1984 році удостоєний Державної премії Української РСР імені Т. Г. Шевченка.

І. КУПРІЯНОВ.

НОВОРІЧНІ УСМІШКИ

Без слів.

Малюнки Г. ШИГОДСЬКОГО.

УСПІШНИЙ ВИСТУП

Щойно закінчилась першість Вінницького обласного добровільного спортивного товариства «Колос» з російських шашок. Честь Піщанського району захищали учні місцевої спецшколи-інтернату для глухих. Виступили вони успішно. Серед жінок чемпіонкою стала учениця 11 класу Олена Купрій, а Ірина Сікальська — учениця 9-го класу — посіла 3 місце і виконала норматив 1 спортивного розряду.

Серед чоловіків учень 9-го класу спецшколи-інтернату Микола Піржіжов став другим і вперше виконав норматив кандидата в майстри спорту СРСР. До речі, це

зустріч зіграли внічно, забивши таким чином 12 м'ячів і пропустивши лише 3.

Наступні місяці посили команди складання шаф № 2, диванів та механічної дільниці.

Кращими гравцями змагань визнано: С. Ф. Наумова, В. В. Аврамчука, В. В. Стаднійчука та П. Ф. Ільчука.

А. ПРОДАЙ,
інструктор фізкультури
Ровенського будинку
культури.

вже третій кандидат в майстри спорту в нашій школі. Всі школярі — призери змагань, навчаються в 9-Б класі. Нині вони готуються до республіканської першості серед учнів спецшколи-інтернатів для глухих і слабочуючих дітей.

В. ЛЯШКО,
Вінницька область.

Наступний номер «Нашого життя» вийде 10 січня 1987 р.

Редактор
П. БУЛАТОВ